

helhed taber penge. En ordning, som ingen har glæde af, men alle taber på, må selvfølgelig afskaffes.

Det væsentligste ATP-spørgsmål er at undgå yderligere fondsindbetalinger for virksomhederne. Derfor er nærværende forslag begrænset til at nå dette mål fra årsskiftet 1977-78.

Der er med andre ord ikke tale om noget indgreb i den som følge af augustforliget 1976 vedtagne lov nr. 230 af 2. juni 1977 om indbetaling fra staten af dyrtidsportioner ud over 1 i halvandetårs-perioden fra september 1977. Fremskridtspartiet er stadig imod denne dyrtidsportionssordning, men da den jo er forligsstof for et flertal af medlemmerne med folketingets nuværende sammensætning, har man ikke villet indblande ophævelsen af denne lov i nærværende forslag, således at ATP-fonden altså fortsat vil få indbetalinger fra staten.

Hvad angår fordelingen af de beløb, der allerede forefindes i ATP-fonden, gør nærværende forslag ingen ændring i hidtil gældende udbetalingsregler. Det er jo et forholdsvis mindre væsentligt spørgsmål, hvorom fremskridtspartiet i øvrigt den 29. januar 1974 fremsatte forslag om, at ATP-fondens midler skulle tilfalde statskassen (forslag til lov om ophævelse af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, se Folketingstidende 1973-74, 2. samling, forhandlingerne sp. 1200 og 3230 samt tillæg A, sp. 1087).

Begrundelsen herfor var, at den enkelte ikke har nogen som helst ejendomsret til nogen som helst del af de penge, der står i ATP-fonden. Det er således ikke holdbart, hvis der er nogen, der har fået et andet indtryk af de kontoudskrifter, som sendes fra ATP-fonden. Forholdet er jo det, at hvis vedkommende dør, inden han fylder 67 (og uden at efterlade sig enke), vil han ikke få noget som helst udbetalt af de pågældende beløb. Han kan

ikke disponere over pengene ved for eksempel at betale sin købmand med, hvad han har stående i ATP-fonden, eller pantsætte sit tilgodehavende til sin bank.

Opnår man pensionsalderen, vil man vel få udbetalt nogle beløb, men disse er ikke afhængig af, hvor meget man har stående i fonden. Lever man kun, til man bliver 68 år, er det langt mindre beløb, man får udbetalt, og en væsentlig del af udbetalingen vil blive slugt af indkomstbeskatning. Lever man omvendt, til man bliver 90 år, får man meget mere udbetalt end det beløb, der står på kontoudskriften.

Det er derfor i enhver henseende en fejlagtig konstruktion at hævde, at man har ejendomsret til de penge, der står i ATP-fonden. Gennemføres fremskridtspolitikken - hvoraf nævnte forslag af 29. januar 1974 var en del - vil hver eneste ATP-»kontohaver« - bl. a. i kraft af almindelige pensionsforbedringer og betragtelige skattelettelser - blive væsentligt bedre stillet.

Hvis derimod ATP-fondens midler tilfalder statskassen, vil der blive sparet den enorme administration, som ellers ville være forbundet med fortsatte udbetalinger, og der vil være grundlag for, at skatteudskrivningen bliver så meget mindre. Den eneste betydelige konsekvens af en udbetaling af ATP-fondens midler til de enkelte i stedet for til statskassen er jo, at staten må opkræve hos stort set de samme mennesker de pågældende beløb i merskatte.

Da hele debatten om dette emne imidlertid erfaringsmæssigt giver anledning til, at der sættes langt større lidenskaber i affekt, end emnet sagligt kan berettige til, afstår fremskridtspartiet fra i denne omgang at foreslå nogen ændring vedrørende udbetalingsreglerne.